Chương 74: Điều Không Muốn

(Số từ: 3087)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:53 AM 06/07/2025

Vượt lớp về cơ bản chỉ dành cho những kẻ thông minh. Vì vậy, tôi có thể đoán rằng cô sở hữu một tài năng liên quan đến ma thuật. Khả năng sử dụng ma pháp ngay lập tức của cô mà không cần niệm chú chắc chắn là một tài năng đáng khen ngợi.

Cô hẳn phải có trí thông minh ở mức độ cao mới có thể thấu hiểu ma thuật và sở hữu tài năng liên quan đến việc kiểm soát ma pháp ngay từ đầu, vì vậy tài năng sử dụng phép thuật tức thì của cô có lẽ là tài năng nổi bật nhất, chứ không phải là duy nhất.

Cô là một người xứng đáng với vị trí số 1.

"Đó là một tài năng liên quan đến ma thuật, nhưng có vẻ nó cũng tương tự như một Siêu Năng. Tôi không hoàn toàn chắc chắn về các chi tiết. Nó vừa là một khả năng hỗ trợ vừa là một tài năng liên quan đến ma thuật."

Nghe Redina nói, tôi và Ellen gật đầu. Rốt cuộc thì cũng chẳng có luật nào cấm một Siêu Năng liên quan đến ma thuật tồn tại cả. Dĩ nhiên, việc cô có một Siêu Năng mà tôi chưa từng thiết lập cũng khá là đáng ngạc nhiên.

...Ý là, Siêu Năng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trên thế giới này theo thời gian, nên tôi cũng không thực sự cần phải thiết lập một số lượng giới hạn, vì vậy cũng không có gì lạ khi một nhân vật phụ lại có một khả năng mà tôi không hề hay biết.

Dù vậy, khả năng "Vô Niệm" này thực tế lại là một khả năng khá mạnh mẽ.

Tùy thuộc vào cách cô phát triển, cô có tiềm năng trở thành một người cực kỳ mạnh.

Redina thở dài trong khi ăn kem.

"Nhưng nó thì có ích gì chứ? Nếu lượng ma lực của tôi không lớn hơn, thì nó cũng chẳng để làm gì cả."

Nếu ma lực của một người không đủ để hỗ trợ một khả năng gian lận như vậy, thì nó còn không bằng một viên sỏi trên đường.

Ma pháp là khả năng tiện lợi và mạnh mẽ nhất. Hiện tại, chỉ có rất ít điều mà pháp sư cấp cao Eleris không thể làm được, bao gồm dịch chuyển, ngụy trang và tấn công. Các pháp sư gần như toàn năng.

Vì vậy có rất nhiều điều kiện.

Điều kiện cơ bản để trở thành một pháp sư là phải thông minh, có một lượng ma lực khổng lồ, cũng như có tài năng kiểm soát mana và phải có tài năng ở một trong các lĩnh vực ma pháp tương ứng.

Đây dĩ nhiên là những điều kiện để thành công. Nếu chỉ một trong những khía cạnh này kém phát triển thì sẽ khó mà thành công được.

Ví dụ điển hình nhất về tầm quan trọng của trữ lượng ma lực là Eleris. Cô ấy có nhiều ma lực đến mức có thể sử dụng Dịch Chuyển Hàng Loạt liên tiếp. Nếu tôi sử dụng Viêm Hỏa Tuesday mà cô ấy trả lại cho tôi, tôi cũng có thể sử dụng "Vô Niệm" để triệu hồi lửa. Tuy nhiên, tôi chỉ có thể sử dụng nó chừng nào tôi còn ma lực.

Redina dường như có một tài năng mạnh về ma thuật và cô cũng có vẻ đủ thông minh để dễ dàng vượt lớp, nhưng có vẻ như trữ lượng ma lực của cô khá nhỏ.

Ngay cả khi biết cách sử dụng ma pháp, nếu không có đủ mana, cô cũng sẽ không thể vận dụng kiến thức của mình.

"Rồi nó sẽ lớn dần theo thời gian. Cô vẫn còn trẻ mà."

Cô mới 15 tuổi. Tại sao lại đã rên rỉ về việc có ít mana chứ?

"Ai cũng nói vậy..."

Redina thở dài như thể không biết phải làm gì. Nói vậy trong khi ăn mấy chiếc bánh macaron đó chỉ khiến cô trông dễ thương mà thôi.

Sẽ ra sao nếu một đứa trẻ 15 tuổi có được sức mạnh lớn như vậy trong tay? Nhìn vào những gì tôi phải trải qua, tôi cảm thấy hơi nực cười.

"Cô có muốn tôi kể cho cô nghe về một người còn tệ hơn cô nhiều không? Sẽ làm cô cảm thấy tốt hơn đấy?"

"Hả? Gì cơ? Tại sao điều đó lại khiến người khác cảm thấy tốt hơn?"

Cô nhìn tôi và lắc đầu như thể không hiểu tại sao tôi đột nhiên nói với cô rằng điều này sẽ làm cô cảm thấy tốt hơn.

"Chúng ta chỉ là người bình thường thôi? Nghe người khác tệ hơn mình sẽ khiến mình cảm thấy tốt về bản thân. Tôi cũng chẳng khá khẩm gì hơn, thấy chưa? Mọi chuyện là vậy đó."

Đó là một khái niệm tương tự như cái mà người ta gọi là sự giải tỏa tâm lý.

".....Nếu điều đó làm cậu thấy vui, thì cậu đúng là một kẻ rác rưởi."

"Không, ý tôi là con người nói chung đều như vậy ấy?"

Tôi là người lớn lên được dạy dỗ phải luôn nhìn vào những người tệ hơn mình và nghĩ "À, mình vẫn tốt hơn họ". Họ sẽ nói với chúng tôi những điều như: "Có những quốc gia mà trẻ em thậm chí không được đến trường! Con sướng hơn chúng nó rồi

đúng không? Hả? Vậy nên hãy biết ơn và đừng phàn nàn! Hiểu chưa?".

"Trên thế giới này, có những người có trữ lượng mana khổng lồ, nhưng lại thiếu năng khiếu sử dụng nó."

"G, gì cơ?!"

Khi nghe lời tôi nói, mặt Redina tái đi và cô thậm chí còn đánh rơi chiếc bánh macaron đang cầm.

"Làm sao một người sinh ra với lượng ma lực khổng lồ lại có thể kém trong việc kiểm soát nó chứ? Cậu nói dối! Không thể có người như vậy được!"

Nghe chắc chắn có vẻ vô lý. Giống như nói với ai đó rằng có một người sinh ra với một lượng cơ bắp khổng lồ và mạnh mẽ, nhưng họ lại không thể sử dụng chúng vì không có gân. Redina cau mày, mắng tôi đừng nói dối.

"Cậu ấy đang nói về Cayer Vioden ở lớp chúng tôi."

Tôi không trả lời cô nàng, mà là Ellen, người đã im lặng cho đến lúc đó.

"Thật sao?"

"Ùm."

Thật ngạc nhiên khi Ellen trả lời thay tôi trong khi cô đã im lặng suốt thời gian qua, nhưng còn ngạc nhiên hơn khi cô nhớ thông tin về tài năng của Cayer.

"Cậu đã ghi nhớ thông tin của cậu ta sao?"

".....Cậu đã nói với tôi trước đây."

À.

Vào ngày đầu tiên của tôi ở Temple, cô đã nghe tôi nói rằng Cayer có một lượng ma lực khổng lồ nhưng không thể kiểm soát nó đúng cách. Có vẻ như cô đã nhớ điều đó.

Khi Redina nghe về hoàn cảnh của Cayer, bị nguyền rủa với việc có rất nhiều ma lực nhưng không có cách nào để sử dụng nó, cô đã không nói nên lời một lúc.

Đó là sự thật.

Bởi vì Cayer được ban cho một trữ lượng mana lớn tự nhiên, cậu ta sở hữu một lượng ma lực khổng lồ cũng như tốc độ tăng trưởng ma lực cực cao, nhưng cậu ta không thể sử dụng nó vì không có năng khiếu kiểm soát ma pháp. Đó là lý do tại sao cậu ta ở Lớp A, nhưng lại xếp hạng 10, đó là lý do tại sao cậu ta có lòng căm thù cháy bỏng đối với Lớp B. Đó là cách duy nhất để cậu ta củng cố lòng tự trọng thấp kém của mình.

Cậu ta giống như một con đập không có cửa xả lũ.

"Chuyện... Chuyện gì sẽ xảy ra với cậu ấy?"

Mặt Redina trắng bệch như tờ giấy. Dường như cô bắt đầu lo lắng cho đàn em của mình, người được ban cho một lời nguyền rủa như vậy.

"Dù sao thì, tiền bối vẫn tốt hơn nhiều phải không? Sao nào? Nỗi lo của cô đã bay đi sau khi nghe điều đó chưa? Hửm? cô có nghĩ điều gì đó như 'Thật mừng vì đó không phải là mình' không?"

٠٠١)

Sau khi nghe về một người còn tệ hơn nhiều, Redina bắt đầu lo lắng cho Cayer, nhận ra rằng ít nhất tình hình của mình cũng không đến nỗi tệ. Cô hẳn đã ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe rằng cậu ta còn tệ hơn mình và cảm thấy tội lỗi về điều đó.

Redina ngây người há hốc miệng, mặt đỏ bừng, rồi cô hét vào mặt tôi.

"Tên khốn độc địa nhà cậu! Cậu đúng là một người tồi tệ!"

Thấy tôi nói xấu bạn cùng lớp trong khi trêu chọc tiền bối của mình cùng một lúc, Redina dường như đã chịu đủ.

Có vẻ như Redina đã lang thang một mình quanh Temple, vì hầu hết các bạn cùng lớp của cô đã về nhà nghỉ lễ. Trông cô cũng có vẻ buồn chán khi ở một mình vì cô cứ đi cùng chúng tôi ngay cả sau khi chúng tôi đã ăn xong món tráng miệng.

"Thật là yên tĩnh."

Đối với Redina, người luôn được mọi người vây quanh, Temple lúc này dường như là một nơi hoàn toàn xa lạ.

"Chắc là do vụ việc đó."

Chính xác hơn là vụ do tôi gây ra.

"Hừm..."

Có một vài người đi lại trên Phố Chính, nhưng chỉ có rất ít học viên xung quanh.

Chúng tôi là những người duy nhất ở quán cà phê đó.

"Phải chăng Ma Vương đã hồi sinh để trả thù chúng ta?"

Dĩ nhiên, có nhiều tin đồn khác nhau lan truyền và mọi người đều có cách giải thích riêng về tình hình.

Giả thuyết rằng Ma Vương có thể đã hồi sinh để trả thù nhân loại không chỉ được Redina coi là một khả năng.

"Ai biết được?"

Nghe lời tôi nói, Redina ngước nhìn tôi. Đôi mắt to của cô đầy sợ hãi. Nỗi sợ đó hoàn toàn có thể hiểu được. Vụ việc này chỉ chứng tỏ rằng Đế đô cũng nằm trong phạm vi của tàn dư ác quỷ.

"Nếu thật sự là như vậy thì sao? Artorius đã chết rồi. Ai sẽ giết Ma Vương bây giờ?"

Những học viên Temple duy nhất biết rằng Ellen là em gái của Artorius là tôi, Bertus và có lẽ là Charlotte. Vì vậy Redina nói điều này mà không có ý xấu gì. Artorius đã vượt qua việc chỉ là một đại diện của nhân loại và sắp đạt đến cấp độ của một vị thần.

Và vị đại diện này, người sắp được thần thánh hóa, không bị ràng buộc bởi các tiêu chuẩn của con người bình thường. Ở giai đoạn này, tất cả họ đều đối xử với anh ta như một người phi nhân.

Redina đang đề cập đến Artorius, anh hùng của nhân loại, nhưng Ellen sẽ nghĩ về anh ta như người anh trai và thành viên gia đình quý giá của mình.

Liệu Ellen có nghĩ rằng họ chỉ coi anh trai mình như một công cụ để hạ gục Ma Vương không? Tôi cố gắng bắt gặp ánh mắt của Ellen.

Tôi không chắc chắn loại cảm xúc nào đang ẩn sau đôi mắt điềm tĩnh đó, nhưng chắc chắn cô trông không vui.

Tôi lấy con gấu bông bên cạnh mình để cân bằng trọng lượng.

"Vậy thì tất cả chúng ta nên cùng nhau diệt vong."

"Không đời nào!"

Redina tiếp tục lảm nhảm về việc chúng tôi nên làm gì nếu Ma Vương thực sự hồi sinh và cố gắng xâm lược Đế quốc. Ellen hoàn toàn im lặng. Thật trở trêu làm sao.

Ma Vương đã chết.

Tuy nhiên, vẫn còn một Hoàng tử không muốn trở thành Ma Vương.

Artorius đã chết.

Tuy nhiên, có em gái của người anh hùng đó, người không muốn trở thành anh hùng.

Tất cả dường như tôi cuối cùng sẽ trở thành kẻ thù của Charlotte.

Dù sao đi nữa, tôi lại nhận ra rằng tôi cũng là kẻ thù của Ellen.

Họ là hai trong số những người bạn thân nhất của tôi ở Temple.

Sự thật rằng hai người này sẽ là những người khó đối phó nhất với sự thật của tôi đột nhiên khiến trái tim tôi cảm thấy lạnh lẽo.

"Cảm ơn nhé, đàn em! Tôi sẽ trân trọng con gấu bông này!"

"...Được rồi."

Khi chúng tôi trở về ký túc xá của Lớp Royal, Redina ôm chặt Ellen, nói rằng cô rất biết ơn vì con gấu bông.

Vô, vô

Tất nhiên, cô có lẽ đã tưởng tượng đây là một tiền bối đang ôm đàn em của mình, nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, trông như thể cô mới là người được ôm. Sau khi ôm Ellen, Redina nhìn tôi với ánh mắt trống rỗng.

"Reinhardt, cậu cần sửa cái thói quen cố tình cư xử thô lỗ của mình đi."

Như thể cô nhận ra một lần nữa rằng tôi là một thẳng khốn thẳng thắn, kỳ quặc nào đó, cô đã khuyên răn tôi.

"Tôi sẽ thử. Vào kiếp sau."

"Ôi, thôi nào!"

Xèoo!

"Á, đau quá!"

Redina cuối cùng cũng nổi cáu và dùng ma pháp điện đánh tôi bằng Vô Niệm của mình. Vì cảm giác tê tê đó, tôi đã nhảy dựng lên.

"Cô vừa dùng ma pháp với đàn em của mình đấy à?"

"Cậu đang nói gì vậy, tên ranh con?! Cậu may mắn đấy!"

Nếu Redina nghiêm túc, cô có thể giật tôi một cú thực sự, cô cười tinh nghịch với tôi.

"Dù sao thì, cũng cảm ơn cậu. Lúc nào đó tôi sẽ mua đồ tráng miệng cho cậu!"

Sau đó, Redina loạng choạng đi lên cầu thang trong khi ôm con gấu bông khổng lồ đó.

Tôi thực sự đã khiến một người không thể chịu đựng được việc xúc phạm người khác tấn công tôi bằng ma pháp.

"Chà, có vẻ như tôi thực sự có tài năng trong việc chọc giận những người thường không nổi giận, nhỉ?"

Ellen, Adriana, và cả Redina nữa.

Tôi thực sự cảm thấy như mình đang dần tích lũy được một loại thành tựu nào đó bằng cách chọc giận và trêu chọc mọi người. Tuy nhiên, tôi lại chẳng nhận được điểm thành tích nào cho việc đó cả.

"...Bây giờ cậu mới nhận ra à?"

"Gì cơ?"

"Đúng là vậy đó."

Ellen nhìn tôi như thể tôi bị điên. Chúng tôi trở về ký túc xá của Lớp A năm nhất.

Trên hành lang trên đường về, Ellen lặng lẽ gọi tôi.

"Reinhardt."

"Gì vậy?"

"Nếu Ma Vương thực sự đã hồi sinh..."

Cô gái đó dường như vẫn còn suy nghĩ về chuyện này. Ellen dừng lại và nhìn tôi.

"Cậu có nghĩ rằng tôi nhất định phải cầm vũ khí để chiến đấu với hắn không?"

Redina lúc nãy đã rên rỉ, nhưng cô ấy không nghĩ đến tình huống phải một mình chiến đấu với Ma Vương. Tuy nhiên, Ellen dường như lại nghĩ chính xác như vậy.

Redina nghĩ rằng Artorius nhất định phải chiến đấu với Ma Vương. Chắc chắn là vậy.

Những người khác cũng đang nghĩ như thế.

Tuy nhiên, Ellen biết rằng mình có khả năng hơn Artorius rất nhiều.

Vì vậy, nếu Ma Vương hồi sinh và chiến tranh lại nổ ra...

Nếu mọi người biết rằng Ellen là em gái của Artorius...

Mọi người rõ ràng sẽ nghĩ rằng Ellen cũng phải chiến đấu với Ma Vương. Họ sẽ nghĩ rằng không có ai khác có thể chiến đấu với hắn ngoài cô ấy.

Tất nhiên, cô chưa hoàn toàn sẵn sàng, nhưng tôi tin chắc rằng một ngày nào đó Ellen sẽ đánh bại Ma Vương.

Ellen không có ý định liều mạng vì thế giới. Tuy nhiên, cô biết mình sẽ bị buộc phải làm vậy. Đó là lý do tại sao cô hỏi tôi liệu tôi có nghĩ giống như Redina không.

Theo một cách nào đó, câu hỏi của Ellen khá kiêu ngạo. Rốt cuộc thì cô đã tin chắc rằng mình có thừa khả năng để đánh bại Ma Vương. Tất nhiên, vì đó là sự thật nên không thể gọi là kiêu ngạo hay tự phụ.

"Tôi sẽ không muốn cậu làm vậy."

"Tại sao?"

Ellen có vẻ tò mò về lý do của tôi.

"Nếu cậu đi rồi, tôi sẽ phải ăn một mình."

".....Tôi đang hỏi nghiêm túc đấy."

Ellen hơi cau mày, như thể cô không có kiên nhẫn cho những lời nhảm nhí của tôi.

"Tôi cũng đang nghiêm túc."

Tôi thở dài và nhìn khung cảnh trải dài trước Temple, mặt trời gần như đã lặn.

Tôi khoanh tay.

"Tôi không định ăn cùng cậu cả đời, nhưng tôi cũng không muốn quãng đời còn lại của mình không thể ăn cùng cậu một bữa nào."

Tôi không muốn cô chết.

Đó là những gì tôi muốn nói. Ellen đang đối mặt với tôi, lưng quay về phía mặt trời lặn. Tôi không thể nhìn thấy cô đang có biểu cảm gì, vì điều đó.

"Vậy ý cậu là cậu không muốn tôi chết vì nhu cầu của riêng cậu?"

"Có rất nhiều người yêu cầu người khác phải chết vì họ, vậy tại sao không thể có những người yêu cầu người khác đừng chết vì lợi ích của họ chứ?"

Tôi không thể nhìn rõ biểu cảm của Ellen.

Có lẽ cô đang mim cười.

"Với lại, cũng nên nghĩ cho Ma Vương tội nghiệp phải đối đầu với cậu chứ."

".....Cậu đánh giá tôi quá cao rồi."

"Không, tôi khá chắc chắn rằng cậu sẽ cho hắn một trận tơi bời."

Ý là, chẳng phải chuyện đó đã và đang xảy ra rồi sao?

Reinhardt mà cô đang đá đít mỗi ngày thực ra lại là Ma Vương kế vị!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading